

L'enfilall de cançons que presentem en aquest disc és un primer pas per donar a conèixer de manera més àmplia el llegat musical de **Lluïsa Casagemas i Coll** (1873-1942), la compositora que va tenir més ressò internacional de la seva generació.

Autora d'un catàleg compositiu de més de tres-centes obres, parlar d'ella és posar en valor una artista que té un concepte absolutament professional de la seva obra. Nascuda a Barcelona en una família benestant, va iniciar els estudis musicals al Col·legi de les Monges de Loreto que gaudia d'un gran prestigi educatiu. El 15 de febrer de 1891, la revista *Ilustración Musical Hispano-Americana* manifesta en un article sobre la compositora que, amb només quatre anys, ja destacava per tenir una oïda absoluta i un do natural per a l'harmonia.

Va iniciar els estudis de solfeig i piano amb el professor de música de l'escola i, amb onze anys va compondre la seva primera obra, un *Ave Maria* que es va estrenar a la capella del col·legi. Als quinze anys entrà al Conservatori del Liceu on estudià composició i harmonia amb Francesc de Paula Sánchez i Gavagnach, i on al mateix temps s'interessà per formar-se en altres instruments: va estudiar violí amb Agustí Torelló i cant amb la soprano italiana Giovanna Bardelli, tots dos també professors del Conservatori.

Va ser una compositora prolífica, la seva creació abraça tot tipus de gèneres. A part de les cançons trobem obres per a piano sol, obres per a petita orquestra, òperes, música religiosa, música de cambra, tangos i cuplets. De l'inventari de les seves composicions, tenim només el nom d'aproximadament la meitat de les obres que va compondre - prop de cent-cinquanta - i se n'ha localitzat gairebé una quarta part, un total de vuitanta-dues, d'aquestes una bon nombre són cançons per a veu i piano en les que utilitza de manera versàtil diversos idiomes: català, francès, italià i castellà. Pel que fa a les cançons en català coneixem el nom de més de cinquanta títols dels quals fins aquest moment se n'han recuperat vint-i-nou.

Lluïsa Casagemas troba en la cançó la font d'inspiració ideal on harmonitzar la riquesa de la melodia amb el contingut poètic del text utilitzant versos propis de caràcter íntim i les poesies d'una gran varietat d'autors que la inspiren: Apel·les Mestres, Jacint Verdaguer, Pepita Paulet, Jaume Collell, Dolors Monserdà, Francesc Matheu, Josep Carner, i molts d'altres que en aquell moment formaven part de l'elit cultural i literària premiada en els Jocs Florals, en alguns casos proclamats «Mestres en Gai Saber», que combinaven el seu ofici com a advocats, enginyers, periodistes, traductors i polítics amb el conreu de la poesia.

Les cançons catalanes que es presenten al disc segueixen un ordre estrictament cronològic, fent palesa l'evolució i la varietat del seu estil. Al principi més italianitzant com mostra la primera romança que va compondre *Prega per mi!* (1893), o l'intens romanticisme de la melodia *Esperança* (1898). També trobem cançons d'un gran lirisme com *Perquè t'estimo tant?* (c.1911), o d'una inspirada senzillesa com *La complanta de la lluna* (1928) fins a portar-nos a l'alegria desbordant de la *Santa nit* (1929) o convidar-nos a alçar el vol a través de les filigranes melòdiques de la *Papellona juganera* (1930).

En una entrevista concedida l'any 1931 Lluïsa Casagemas afirmava: «Ara m'he consagrat totalment al treball de la composició; és el meu amic, el meu consol i el meu company més devot.»

M. Teresa Garrigosa i Massana

El conjunto de canciones que se presentan en este disco es un primer paso para dar a conocer de manera más amplia el legado musical de **Lluïsa Casagemas i Coll** (1873-1942), la compositora con mayor resonancia internacional de su generación.

Fue autora de un catálogo compositivo de más de trescientas obras, por ello hablar de ella es poner en valor a una artista que tiene un concepto absolutamente profesional de su obra. Nació en Barcelona en el seno de una familia acomodada, e inició sus estudios musicales en el Colegio de las Monjas de Loreto, el cual gozaba de un gran prestigio educativo. El 15 de febrero de 1891 la revista *Ilustración Musical Hispano-americana* manifiesta en un artículo sobre la compositora que, con tan solo cuatro años, ya destacaba por tener oído absoluto y un don natural para la armonía.

Inició sus estudios de solfeo y piano con el profesor de música de la escuela y, con once años, compuso su primera obra, un *Ave Maria* que se estrenó en la capilla del colegio. A los quince años entró en el Conservatorio del Liceo donde estudió composición y armonía con Francisco de Paula Sánchez Gavagnach y donde, al mismo tiempo, se interesó por formarse en otros instrumentos: estudió violín con Agustí

Torelló y canto con la soprano italiana Giovaninna Bardelli, ambos también profesores del Conservatorio.

Fue una compositora prolífica, pues su creación abarca todo tipo de géneros. Aparte de las canciones encontramos obras para piano solo, obras para pequeña orquesta, óperas, música religiosa, música de cámara, tangos y cuplés. Del inventario de sus composiciones tenemos el nombre de aproximadamente la mitad de las obras que compuso - cerca de ciento cincuenta- y se han localizado casi una cuarta parte de ellas, que suman un total de ochenta y dos composiciones. La mayoría son canciones para voz y piano en las que utiliza de una manera versátil varios idiomas: catalán, francés, italiano y castellano. En cuanto a las canciones en catalán conocemos más de cincuenta títulos de los que hasta este momento se han recuperado solo veintinueve.

Lluïsa Casagemas encuentra en la canción la fuente de inspiración ideal donde armonizar la riqueza de la melodía con el contenido poético del texto, utilizando versos propios de carácter íntimo y las poesías de varios autores que la inspiran: Apel·les Mestres, Jacint Verdaguer, Pepita Paulet, Jaume Collell, Dolors Monserdà, Francesch Matheu y Josep Carner; y numerosos autores que en ese momento formaban parte de la élite cultural y literaria premiada en los *Jocs*

Florals, en algunos casos proclamados «Mestres en Gai Saber», que combinaban su oficio de abogados, ingenieros, periodistas, traductores y políticos con el cultivo de la poesía.

Las canciones catalanas que se presentan en el disco siguen un orden estrictamente cronológico, ya que presentan la evolución y la variedad de su estilo. Al principio más italianizado, tal y como muestra la primera romanza que compuso, *Prega per mi!* (1893), o el intenso romanticismo de la melodía *Esperança* (1898). También encontramos canciones de un gran lirismo, como *Perquè t'estimo tant?* (1911), o de una inspirada sencillez, como *La complanta de la lluna* (1928), hasta llevarnos a la alegría de *Santa nit* (1929), o invitarnos a alzar el vuelo a través de filigranas melódicas con *Papellona juganera* (1930).

En una entrevista concedida en el año 1931, Lluïsa Casagemas afirmaba lo siguiente: «Ahora me he consagrado totalmente al trabajo de la composición; es mi amigo, mi consuelo, mi compañero más devoto.» (traducción propia)

M. Teresa Garrigosa i Massana

The group of songs presented on this album represents a first step toward bringing wider recognition to the musical legacy of **Lluïsa Casagemas i Coll** (1873–1942), the composer with the greatest international prominence of her generation.

She was the author of a catalogue comprising more than three hundred works; thus, speaking of her is to highlight an artist who held an entirely professional conception of her craft. She was born in Barcelona into a well-to-do family and began her musical studies at the Colegio de las Monjas de Loreto, an institution of great educational prestige. On February 15, 1891, the magazine *Ilustración Musical Hispano-Americana* published an article about the composer, noting that at only four years of age she already stood out for her perfect pitch and natural gift for harmony.

She began her studies in solfège and piano with the school's music teacher, and at the age of eleven composed her first work—an *Ave Maria* that was premiered in the school chapel. At fifteen, she entered the *Conservatori del Liceu*, where she studied composition and harmony with Francisco de Paula Sánchez Gavagnach, and at the same time took an interest in learning other instruments: she studied violin with Agustí Torelló and singing with the Italian soprano Giovaninna Bardelli, both also professors at the Conservatory.

She was a prolific composer whose output encompassed all kinds of genres. In addition to songs, her works include pieces for solo piano, small orchestra, opera, sacred music, chamber music, tangos, and *cuplés*. From the inventory of her compositions we know the titles of about half of what she wrote—around one hundred and fifty works—and nearly a quarter of them have been located, amounting to a total of eighty-two

compositions. The majority are songs for voice and piano, in which she employs various languages with versatility: Catalan, French, Italian, and Spanish. As for her songs in Catalan, more than fifty titles are known, of which only twenty-nine have been recovered to date.

Lluïsa Casagemas found in the art song the ideal source of inspiration in which to harmonize the richness of melody with the poetic substance of the text, using her own intimate verses as well as poems by various authors who inspired her: Apel·les Mestres, Jacint Verdaguer, Pepita Paulet, Jaume Collell, Dolors Monserdà, Francesch Matheu, and Josep Carner, along with numerous writers who at the time were part of the cultural and literary elite recognized in the *Jocs Florals*. Some of these poets were proclaimed "*Masters in the Gay Science*" (*Mestres en Gai Saber*) and combined their professions as lawyers, engineers, journalists, translators, or politicians with the cultivation of poetry.

The Catalan songs presented on this album are arranged in strict chronological order, as they reveal the evolution and diversity of her style. At first, her music shows a more Italianate character, as in her first romanza *Prega per mi!* (1893), or the intense Romanticism of the song *Esperança* (1898). We also find songs of great lyricism, such as *Perquè t'estimo tant?* (1911), or of inspired simplicity, such as *La complanta de la lluna* (1928), leading us to the joy of *Santa nit* (1929), or inviting us to take flight through melodic filigree in *Papellona juganera* (1930).

In an interview given in 1931, Lluïsa Casagemas stated: "I have now devoted myself entirely to the work of composition; it is my friend, my comfort, my most faithful companion."

M. Teresa Garrigosa i Massana

CANÇONS DEL SEGLE XIX***¡Prega per mi!... (1893)*****Text: Francesch Matheu i Fornells**

Adeu Maria,
ja ha arribat l'hora.

Lluny de tas gracias jo fugiré,
si al despedir-me ja'l cor t'anyora
quan sol me trobe ¿que no faré?...

Es ben estranya ma malaltia
qu'al teu devora no's pot guarí!
Ja ha arribat l'hora; adeu Maria.
Prega per mi, prega per mi!

Quan vejas caure la fulla morta
qu'arrenca als arbres un vent gelat
com animetes que'l temps s'emporta
per engolirles l'eternitat;

Quan l'aureneta de Moreria
cap á sa patria torna a fugi
y á mitja tarde s'acaba'l dia.
Prega per mi, prega per mi!

Mon foch s'apaga
y á les primeres plujes d'octubre
jo seré mort.

Ja no haig de veure més primaveres
que la florida del teu recort.
Mon amor guarda dins ta memoria
com dins ton llibre mon morduji.

Si vols guanyarme l'eterna gloria
Prega per mi! Prega per mi!

Anyorament (1893)**Text : Lluïsa Casagemas i Coll**

Tristeteta, tristeta
N'estich desde que no't veig;
Soleta, soleta
Pensant sempre ab lo mateix.

T'anyoro, t'anyoro,
Molt gran es lo meu torment...
Jo'm moro, jo'm moro
Ay! moriré d'anyorament!

Ja morta, ja morta,
Seré quant tú tornarás:
La porta, la porta,
de mon sepulcre obrirás;

Glassada, glassada,
Com una tofa de neu...
T'aimada, t'aimada
ja aurá entregat l'anima a Deu!

Himne patriòtich (setembre, 1893)**Text : Jaume Collell i Bancells****I**

Desde'l cim del altívol Pirene
de la patria granitich bressol.
Deu centurias avuy ens contemplan,
deu centurias de gloria y de dol.

Y del torb ab la veu espantada
nos preguntan cent héroes sagnants;
«De la Patria que hos dárem gloriosa
¿Qué n'heu fet, que n'heu fet catalans?»

Sobre l'ara de nou consagrada
i devant de la tomba comtal,
catalans, jurém tots la creuada
per salvar nostra casa payral.

II

En eix temple resposta solemne
a la veu dels passats podem dar:
qui aixís alsa las santas ruinas,
son casal be sabrá restaurar.
Una á una las pedras caygudas
una á una volem recullir,
y anyorant las grandesas perdudas
tornará nova gloria á lluhir.

Sobre l'ara, etc...

III

Alsa'l cap, Catalunya estimada,
asserena aqueix front neguitós;
la garlanda de llor que l'ombreja
reverdeix ab rebrot ufanós.
Ja's desperta y somou la fillada,
avant sempre, sens por ni desmay!
Que una terra ab sanch d'héroes regada
no pot esser esclava jamay...

Sobre l'ara, etc.

IV

Llengua santa que d'independencia
n'es penyora que may pot fallar,
florirá en nostre llabí á tot' hora,
en lo temple com dintre la llar.
Y pe'l Dret, qu'es la vida del poble,
qu'es sagrat com la sanch que portém,
per eix Dret qu'es la herencia mes noble,
si morir fos precís, morirém.

Sobre l'ara, etc.

V

Arborém lo penó de las Barras,
eix blasó que la mar coneix prou,
no volguem sé'ls remensas d'Espanya,
no s'ha fet nostre cap pera'l jou.
Ab la fê que á Ripoll hem jurada,
tindrém pátria, y tindrém llibertat.
Y será nostra empresa guiada
per l'Estel que du al front Montserrat.

Sobre l'ara, etc...

Cançó de bressol (1896)

Text : Damàs Calvet i de Budallès

Fes non non fillet de ma vida,
fes non non fillet del meu cor;
Desde'l cel un altre angel te crida
per jugar tots dosets, fes non non.

Ja t'espera batent sas aletas,

tot festós en rondant ton bressol,
Ja t'allarga sas blancas manetas
ves ab ell que ta mare ja ho vol.

Cluca'ls ulls mes no cloguis los llavis
que te vull somrient fins quan dorms;
si te deixo anà ab ell no t'hi clavis;
no aneu lluny massa lluny del bressol.

Jo't vull veure y sentir quan respiras,
Ay! de mi si'l seguissis per tot!
Si'ls llindars de sa patria n'oviras
¡Ay si d'ella't renova'l recort!.

Mes noi veshi. Aquest ray no vindria
per robar-me la prenda del cor.
Es aquell que invoquem cada dia
questa espona s'assenta quan dorms.

Es aquell que t'abriga ab sas alas
que t'amaga quan passa lo vol
dels que cercan com negras cucalas
la carn tendre... Fill meu fes non non.

Las dos flors (c. 1898)

Text : Lluïsa Casagemas i Coll

Dos floretas un jorn, en bres de fullas
gronxava'l ventijol
y tant va anar gronxantlas y gronxantlas
que al fi las va juntar en dols petò.

A tu y à mi nos gronxa amoroseta,
lo vent d'un pur amor
En lo bres de las bellas esperansas

¿Quan nos podrem juntar
com a las dos flors?

Esperança (c.1898)

Text : Lluïsa Casagemas i Coll

Quan jo lamento y ploro
ta ausencia tan fatal
y al cel mirant imploro
que acabi tan greu mal,
pensas tu ab aquest'anima
ab anyoransa igual?

Quan jo penso y suspiro
ab mon amor sens fi
y'l temps passarse miro
ab llastimos patí.
Recordas lo que un dia
me jurares à mi?

Si'l cor me diu qu'espero
qu'espero ab fe y delit
puig sent de Deu l'imperi
ab son podè infinit.
Fara estrella que'm guias
brillar mes cada nit.

Fi de curs (1900)

Text : Joseph Sala Bonfill

Del treball vè'l descans
pels que sont bons estudiants,
pels noys petits, pels homes grans.

Un altre any havém guanyat

y acabada es nostra tasca;
ja'ls llorers nos han donat,
los llorers y les garlandes
qu'hem guanyat!

Ay, quin goig pogué ensenyá
los diplomes y medalles!
Ay, quin goig pogué jugá
sense haver donchs d'estudiá!

Del treball vé'l descáns
pels que sont bons estudiants,
pels noys petits, pels homes grans.

CANÇONS DE LA REVISTA FEMINAL

Vilancet (1907)

Text : Jacint Verdager i Santaló

Nadal! Nadal!
dins la nit fosca,
somriu un clar estel.

La terra veu alegre
baxar Jesús del cel.

Nadal! Nadal!
l'ànima mia
ja't veu dins la foscor.

Oh, gloria! si vinguessis
a viure dins mon cor!

Compassió (1908)

Text : Anicet de Pagés i de Puig

Volguent fer-li un petó
mentre brodava
ahir me vaig punxar,
y ella al veure la sanch
que gotejava
se va posà a plorar.

Y avuy que ab son oblit
fera llansada
m'ha clavat dins lo cor,
passa pel costat meu
enjogassada
y no veu que m'ha mort.

Esbarjos (1908)

Text : Apel·les Mestres i Oñós

Serena era la tarda,
l'horisó d'or;
ab el sol s'adormien
tots els remors.

Un rossinyol cantava
bon rossinyol,
cantava entre les branques
cansons d'amor.

El seu cant era tendre,
tendre y tan dolç,
que de son somni estupit
tregué mon cor.

Cor, oh! cor semblà dir-li,
 temps hà que dorms.
 Cànta com altres dies,
 cànta cansons.

Cànta la primavera,
 cànta l'amor.
 Cànta ta ben aymada
 ton àngel bò!

Y en la pau de la vetlla
 el sol s'ha post,
 y'l rossinyol cantava,
 bon rossinyol.

Cançó de mar (1909)

Text: Joaquim M. de Nadal

Tot cantant cansons d'amor
 en la platja delitosa,
 escoltant la veu del mar
 y'l murmuri de les ones,

tot cantant cansons d'amor
 la donzella s'adormia
 entre somnis divinals
 hont reynava la poesia.
 En la platja delitosa:
 es dolcíssim somniar
 quan el cor tranquil reposa
 dintre un pit immaculat.

Escoltant la veu del mar
 que per ell sospiro y canto,
 y'ls secrets que porta'l vent

a la sorra y a les aygues,
 y'l murmuri de les ones
 que pensar fan en lo etern
 y'l perfum que porta a estonas
 algun oreig mariner.

Tot cantant cansons d'amor
 en la platja delitosa,
 oh! que bell es reposar
 escoltant la veu del mar
 y'l murmuri de les ones!

Jardinereta (1911)

Text: Joan Cendra i Muntadas

Nasqué una jardinera,
 nasqué entremitj de flors.
 Vivía hermosa qu'era
 voltada d'aymadors.

Tenia la fatlera
 de rebutjar amors.
 Com una flor vivía
 de l'horta de Maria.

La flor que al Cel envia.
 Els seus primers olors.

La jardinera es morta
 s'es mort aquest matí.
 la enterraran a la porta
 d'un clos Benedictí.

Tótes les flors de l'horta,
 hi venen a florí.

La que per Deu moria
a dalt del Cel floria.

La Verge l'escullia
per flor del seu jardí.

CANÇONS DEL SEGLE XX

Perquè t'estimo tant? (c. 1912)

**Text : Josep Carner i Puigoriol (Del recull
Boscatanas del 1901)**

Quan les negroses ombres
pausadament devallan
y'l món van omplenant;
quan dormen les violes,
quan les auelles callan,

llavors me pregunto:
perquè perquè t'estimo tant?

Sobtadament oviro ta celestial figura
y'l teu esguart brillant;
mon ànima pensivola
s'omplena de ventura
y entre afalachs y besos
m'adormo en tu pensant.

Y quan la llum de l'aua
resplendorosa y bella
desperta mon encant,
entre dolçissims flayres,
entre sospirs d'auella,
encara jo'm pregunto:
perquè perquè t'estimo tant?

Perquè t'estimo tant,
perquè t'estimo tant?

Barcarola (c.1925)

Text: Jaume Collell i Bancells

Absències de l'aymador
plora una nina en la platja
cada jorn al exi'l sol
cada jorn à la vesprada.

Més que l'aygua de la mar
son ses llagrimas amargues
que brollan d'un cor marcit
ab lo fel de l'anyoransa
l'anyoransa del amor
qu'ha anat part d'allà de l'aygua.

Vora vora la mar
que n'hi han caygudes de llagrimas!

La nau que se l'emportà
ja fa temps que n'es tornada
los rosers del vergeret
ja han florit dues vegades.

Dues voltes l'oreneta
ha vingut de terra estranya,
y ell may retorna à son niu
y ella no veu en cap barca
volejà un mocador blanch
missatger de sa arribada.

Vora vora la mar
que n'hi han caygudes de llagrimas!

Si les paguessin y venen
tranquils o alborotadas
si al venir floquets d'escuma
al tornarsen surten llàgrimes

Si les poguessin portar
de la mar a l'altre banda!
Les ones venen y van
tranquils o alborotades
y a cada flux y reflux
la noya pert la esperança.

Ample mar aygues blavoses
que n'heu fet caure de llàgrimes

Montserrat (1927)

Text: Neus Llopis i Casagemas

Com et sento Regina en la grandesa,
Dont cada cim despren arreu
Et sento en la beutat que aquí'm volteja
En el capvespre de suau bellesa
En els penyals que pujan vers ton cel.

Jo et sé lluny, mon aimat,
mos ulls no't poden veure
mes et veu bé mon cor.

Tu ets l'emoció de que'm sento sorpresa
Ets ma joia minvada de tristesa.
¡Tot ço que veig, ets tu...
son paraulas d'amor!

Montanya d'aont la Verge n'es Regina

Que'm portas la visió de mon aimat.
Que'm dius de Catalunya la grandesa
I ubriagas mos ulls ab ta beutat.

Vull finir aquest cant de la meva anima
am ton nom beneit de Montserrat.

Per la pineda (1927)

Text: Emili Guanyabents i Jané

La llum esblanqueida de la lluna
s'aplana sobre'ls pins.
Solitari es el lloc l'ora oportuna,
fiquémnos bosc endins.

Agàfat de brasset que no cayguessis
el pí es molt relliscós
Al menos ara un cas que tu rodessis
rodariam tots dos.

Asséute aquí prop meu no siguis tonta,
dins que si algú'ns e sent?
Aquí ningú'ls secrets d'un altre conta,
tot'hom es bona gent.

Sens tots aquells sorolls indefinibles
que vibran per l'espai?
Doncs es el cant etern dels cors sensibles
mes inspirat que mai.

Aquí té un mon d'amor cada parella
y fora d'ell rè hi ha.
Aquí ningú's diu res a cau d'orella,
y rè's torna a contà.

Assèute propet meu assobre l'erba
també sé una cansò.
Però's fà fosc la lluna's tapa,
Observa, un nuvolet, millor!

Primavera (1927)

Text: Dolors Monserdà i Vidal

L'admetller floreix
l'ivern va a la posta
ab sos camps gebrats
i ses grises boires.

L'admetller floreix,
el bon temps s'acosta
ab sos nius d'ocells
i sos poms de roses-

La nineta creix
i l'amor s'acosta
ab ses fletxes d'or
i ses ales rosses.

O mares vetlleu
vetlleu a tot hora;
que ilusions d'amor
trucan a la porta.

Pomell / Bouquet (1928)

Text: Charles Legoffic

Una nit de maig quan el clar de lluna
al lluny despertaba un cant mariner,
junts varem cullí tots dos una a una

branquetes de menta i farigoler.

Y aquets clavellets...i aquesta ginesta
quan del seu perfum embaumà l'ambient,
una nit d'amor una nit de festa,
junts varem cullirlos amorosament.

Més de romaní aquesta rameta
vaig cullir-la sol tot pensant amb tu,
una freda nit, misteriosa i quieta,
en les penyes nues de Sant Pau Llagú.

La complanta de la lluna (c. 1928)

Text: Apel·les Mestres i Oñós

La lluna la bruna
vestida de dol
suspira quan mira
la posta de sol.

L'estrella mes bella
del blau firmament
«Oh lluna», tot d'una
li crida somrient:
Tant trista t'he vista
que'm donas condol;
llumena serena,
no'l guaytis el sol.

La lluna la bruna,
jamay l'hi ha respost,
y avansa migrantsa
camí del sol post.

*Les dugues flors (1929)***Text: Carles Pericas i Elias**

La viola camperola
viu obscura sens neguit;
la rosella s'esbadella
tota roja de delit.

Mentres l'una mort tot d'una
sacsejada per el vent
l'altre encara, com suara
tè un aroma ben olent.

D'esser bella la rosella
i ufanarse'n ¿que n'ha tret?
l'ha besada la ventada
i amb follia l'ha desfet.

*Santa nit (1929)***Text: Apel·les Mestres i Oñós**

L'angel invisible,
de las nits d'estiu
ha plegat las alas
sobre mon jardí.

La la la la la
la la la la la
sobre mon jardí.

A las flors obertas
els ha dit: «dormiu»
A las flors tancadas
«desperteu, qu'es nit.»

A la campaneta
que dalint, dalint
pel balcó se'n puja
s'ha acostat amic.

Y las campanetas
blavas y gentils

la la la la la
la la la la la
ha clos una a una
dihent: «Santa nit.»

Ah!
L'Angel invisible
de las nits d'estiu
ha plegat las alas
sobre mon jardí.

La la la la la
la la la la la
sobre mon jardí.

A las flors obertas
els ha dit: «dormiu»
a las flors tancadas:
«desperteu, qu'es nit.»

*Rierol (1930)***Text: Miguel Andrés Camino**
Traducció: Lluïsa Casagemas

Quan lleuger jo et veig passar,
escoltant ta suau remor,
sento ganes de provar

de tes aigües la frescor.

Bàlsam que apaga la set
que porto dintre mon cor!
Deixam beure frec a frec
de tes aigües la frescor.

Quan lleuger jo et veig passar,
escoltant ta suau remor,
sento ganes de provar
de tes aigües la frescor.

Papellona juganera (1930)

Text: Carles Pericas i Elias

Papellona juganera
que no nies mai enlloc
i vas sempre ab gran fal·lera
d'una flor a una altre flor.

¿quina ilusió mou tes ales
per rumbejarte a la llum
de jardins, hortes i prades,
cercant sempre un nou perfum?

¿que anessis, millor no fora,
sempre pel mateix jardí,
la mateixa flò a la vora,
sigui rosa o gessami
enlloc de volar pels aires
capgirada per l'afany
d'anar flairant noves flaires
sens pensar ab son engany?

Mentres de flor a flor volis
no seràs mai de ningú
ni les flors que aixís se t'obrin
s'obriran sols per a tu.